

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **Šroubárna Ždánice a.s.**, se sídlem Jiráskova 972/52, Kyjov, zast. Mgr. Miroslavem Osladilem, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 7. 11. 2014, č.j. 34675-3/2014-900000-304.1, č.j. 34675-4/2014-900000-304.1, č.j. 34675-5/2014-900000-304.1, č.j. 34675-6/2014-900000-304.1, č.j. 34675-7/2014-900000-304.1, č.j. 34675-8/2014-900000-304.1, č.j. 34675-9/2014-900000-304.1, č.j. 34675-10/2014-900000-304.1, č.j. 34675-11/2014-900000-304.1, č.j. 34675-12/2014-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 7. 1. 2015 se žalobce domáhal zrušení deseti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014 vydaných pod č.j. 34675-3/2014-

900000-304.1, č.j. 34675-4/2014-900000-304.1, č.j. 34675-5/2014-900000-304.1, č.j. 34675-6/2014-900000-304.1, č.j. 34675-7/2014-900000-304.1, č.j. 34675-8/2014-900000-304.1, č.j. 34675-9/2014-900000-304.1, č.j. 34675-10/2014-900000-304.1, č.j. 34675-11/2014-900000-304.1 a č.j. 34675-12/2014-900000-304.1.

Napadenými rozhodnutími žalovaného byla v odvolacím řízení změněna rozhodnutí – dodatečné platební výměry (dále též „DPV“) Celního úřadu pro Jihomoravský kraj, a to rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-3/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-74/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.118.309,- Kč a předepsáno penále ve výši 223.662,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-4/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-75/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.120.305,- Kč a předepsáno penále ve výši 224.061,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-5/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-76/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.130.814,- Kč a předepsáno penále ve výši 226.163,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-6/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-77/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.690.153,- Kč a předepsáno penále ve výši 338.031,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-7/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-78/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.128.791,- Kč a předepsáno penále ve výši 225.759,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-8/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-79/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.247.570,- Kč a předepsáno penále ve výši 249.514,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-9/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-80/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.857.086,- Kč a předepsáno penále ve výši 371.418,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-10/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-81/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.802.269,- Kč a předepsáno penále ve výši 360.454,- Kč; rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-11/2014-900000-304.1 č.j. 842-82/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.816.097,- Kč a předepsáno penále ve výši 363.220,- Kč; a rozhodnutím žalovaného č.j. 34675-12/2014-900000-304.1 DPV č.j. 842-83/2014-530000-51 ze dne 11.4.2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 2.488.252,- Kč a předepsáno penále ve výši 497.651,-Kč.

II. Podání účastníků

Jelikož není účelem rozsudku podrobně přepisovat jednotlivá vyjádření účastníků, která v souzené věci byla obsahově velmi bohatá, soud pouze stručně zrekapituluje jejich obsah vymezením jejich podstatných bodů.

Žalobce v úvodu žaloby své žalobní námitky shrnul následovně. Předně namítl nesprávné sazební zařazení zboží, dále nezákonnost procesního postupu celních orgánů, a to zejména vady zaslání zprávy o kontrole a neprovedení navržených důkazů, následně namítl porušení základních zásad daňového řízení a uvedl, že správce daně postupoval v rozporu s ustanovením § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Poté uvedené námitky rozvedl takto.

V případě nesprávného celního zařazení namítl, že jím deklarované zboží, výrobek ULS7, byl správně zařazen pod TARIC kód 7326 a přeřazení pod TARIC kód 7318 bylo chybné, neboť výrobek ULS7 je charakteristický svojí jednoúčelovostí a nelze ho vnímat jako všeobecně použitelnou podložku. Zároveň namítl, že použité vysvětlivky k tzv. Harmonizovanému systému (dále též „HS“) nebyly žalobci dány k dispozici.

Na řadě míst žaloby žalobce brojil proti porušení jeho dobré víry (str. 4, str. 12-14 a str. 15-16 žaloby). Poukázal na telefonickou dohodu s Celním úřadem Hodonín stejně jako na stanovisko Celního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4882/2010-010100-22. Oba celní orgány zařadily výrobek ULS7 pod TARIC kód 7326. Dále namítl, že i v případě původně odlišného celního zařazení jednal žalobce vždy v dobré víře.

V případě namítaných procesních vad žalobce v podrobnostech brojil proti postupu předsedy kontrolní skupiny při místním šetření v období vánočních svátků, napadl nedostatečnou lhůtu pro vyjádření k předběžným závěrům kontroly, vydání zajišťovacího příkazu č. j. 13174/2014-530000-11 ze dne 23. 1. 2014 a nezákonnost ukončení kontroly zboží po propuštění pro vady doručení zprávy o kontrole.

Následně žalobce brojil proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu, když namítl, že nedošlo k řádnému odběru vzorků a o doměření cla bylo rozhodnuto bez fyzické kontroly zboží, dále namítl, že celní orgány nezohlednily jím předložené závazné informace o sazebním zařazení (dále též „ZISZ“) a své rozhodnutí opřely toliko o materiál Správy železniční a dopravní cesty s názvem „Běžná kolej“, a též to, že celní orgány neprovedly jím navrhované výsledky.

Zároveň podrobněji rozvedl námitku nesprávné aplikace ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a to zejména s ohledem na předchozí postup celního úřadu.

Nad rámec námitek, které žalobce shrnul v úvodu žaloby, namítl, že nemělo dojít k vyměření antidumpingového cla, neboť zboží nebylo dováženo za dumpingovou cenu. Dále brojil proti nesprávnému úřednímu postupu při vydání zajišťovacího příkazu a proti postupu předsedy kontrolní skupiny dne 18. 12. 2013, dále proti postupu v blíže nespecifikovaném řízení o blíže nespecifikovaném správním deliktu a konečně v doplnění žaloby ze dne 14. 3. 2016 namítl, že došlo ke zrušení antidumpingového nařízení nařízením Komise č. 2016/278, neboť Světovou obchodní organizací (WTO) bylo konstatováno, že antidumpingové nařízení bylo od počátku v rozporu s antidumpingovou dohodou a dohodou GATT. Tudíž, podle žalobce, musí být nezákonná i rozhodnutí, která byla na základě tohoto nařízení přijata a kterými bylo doměřeno i antidumpingové clo žalobci.

Žalovaný ve svém vyjádření k většině v žalobě uplatněných námitek odkázal na žalobou napadená rozhodnutí s tím, že se jedná o opakování odvolacích námitek. Dále zrekapituloval jak zjištěný skutkový stav, tak i právní rámec dané problematiky. Zdůraznil vztah Harmonizovaného systému a nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, a podrobně se vyjádřil k povaze těchto předpisů. Odmítl, že by se v případě vysvětlivek k Harmonizovanému systému jednalo o důkazy. Při zařazení vycházel ze základních zbožíznaleckých otázek a provedených důkazů

a zdůraznil, že k předmětnému výrobku nebyla vydána žádná závazná informace o sazebním zařazení. Podle žalovaného je předmětné zboží všeobecně v dostupných podkladech označováno jako podložka, svým vzhledem, tvarem, rozměry a materiálem přiměřeně naplňuje definici podložky dle vysvětlivek k HS, svým tvarem, rozměry, materiálem použitým pro výrobu, výrobní technologií a povrchovou úpravou plně odpovídá tomu, že je používáno jako podložka při upevňování železničního kolejového svršku a je vystaveno značnému namáhání fyzikálnímu (silami působícími na všechny součásti systému upevnění kolejového svršku při průjezdu železničních vozidel, častými změnami teplot,...) a chemickému (vlhkost, znečištění ropnými produkty,...), a i svým účelem použití naplňuje definici podložky dle vysvětlivek k HS. Zdůraznil, že vyčlenění pružných podložek v textu čísla HS 7318 je pouze z důvodu odlišného vzhledu, způsobu výroby i použití.

K vadám dokazování odmítl tvrzení žalobce o údajně nekonzistentním přístupu k využívání ZISZ, neboť ke všem zaujal stejný postoj, a to takový, že je nelze použít jako důkazy pro posouzení sazebního zařazení předmětného zboží, neboť se týkají zboží jiného. Nesprávný je dle žalovaného i argument „jednoúčelovosti“, neboť vychází z chybného výkladu poznámky č. 2 ke třídě XV HS. Podle žalovaného všeobecná a univerzální použitelnost v žádném případě není podmínkou pro sazební zařazení výrobků do těchto čísel. V souvislosti s vadami dokazování odmítl námitku selektivního výběru navržených důkazů a uvedl, že v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí přehledně popsal a odůvodnil, o které důkazy opřel svá rozhodnutí, které důkazy odmítl provést a proč.

K námitce nedostatečných a nepřiměřených lhůt uvedl, že žalobce byl o všech úkonech celního úřadu informován, s důkazy buď byl seznámen, nebo se seznámit v průběhu řízení mohl. S odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 12. 2008 ve věci Sopropé (C-349/07) konstatoval, že stanovené lhůty byly přiměřené. Zároveň namítl, že ze žaloby není zřejmé, jakým konkrétním způsobem jej měl celní úřad omezit na právu vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění, když jak žaloba, tak odvolání proti dodatečným platebním výměrům obsahují v podstatě totožné námitky, jaké obsahovalo již vyjádření žalobce k výsledku kontrolního zjištění. K údajnému šikanoznímu chování celního úřadu v nepřiměřené lhůtě v době těsně před vánočními svátky odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Žalovaný se podrobně vyjádřil s odkazy na národní i evropskou judikaturu i k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a konstatoval, že nedošlo ke splnění ani jedné z podmínek, které mají být splněny kumulativně pro aplikaci uvedeného ustanovení.

V případě namítaného správního deliktu odkázal na rozhodnutí celního úřadu č.j. 842-168/2014-530000-12 ze dne 14. 10. 2014 s tím, že žalobce vzal své odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí celního úřadu ve věci správního deliktu dne 6. 1. 2015 v celém rozsahu zpět.

V případě dále uvedených námitek odkázal žalovaný shodně na napadená rozhodnutí a uvedl k nim následující. K námitce narušení dobré víry žalobce, že konstantně odmítá posuzovat jako důkazy ve věci sazebního zařazení zboží stanoviska k sazebnímu zařazení zboží a nezávazná vyjádření k sazebnímu zařazení zboží, a poukázal na rozdílné chování odvolatele při sazebním zařazování, které považoval za účelové. V případě odběru vzorků a nezařazení protokolu o zkoušce odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne

22. 11. 2012, Digitalnet, spojené věci C-320/11, C-330/11, C-382/11 a C-383/11 s tím, že pokud žalobce v době provádění kontroly zboží po propuštění neměl předmětné zboží k dispozici, neboť jej prodal, nebylo již možné provést jeho fyzickou kontrolu a nebylo možné ani odebrat vzorek. Námitku absence dumpingové ceny označil za zcela nedůvodnou a založenou na zkresleném a účelovém výkladu právních předpisů EU, neboť po propuštění zboží již nejsou celní orgány oprávněny zkoumat, zda má zboží dumpingovou cenu. K vadám doručení zprávy o kontrole pouze dodal, že nepožadoval detailní informace o zdravotním stavu předsedy představenstva žalobce, ale zdůraznil, že omluva, včetně přiložené neschopenky, byla velmi obecná. K namítané nesprávnosti úředního postupu toliko odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

III. Hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání, a po nařízených soudních jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

III.A Nesprávné sazební zařazení zboží

Výchozím předpisem pro posouzení celé věci je nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „nařízení o celním sazebníku“). Toto nařízení zavádí na základě Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží (*Harmonizovaný systém popisu a číselného označování zboží byl zaveden uzavřením Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží dne 14. 6. 1983 v Bruselu. Společně s protokolem o její změně ze dne 24. 6. 1986 byla schválena jménem Společenství rozhodnutím Rady 87/369/EHS ze dne 7. 4. 1987*) kombinovanou nomenklaturu zboží (dále též KN). Kombinovaná nomenklatura a smluvní celní sazby a doplňkové statistické jednotky jsou uvedeny v příloze I. tohoto nařízení, která je každoročně k 1. lednu daného roku v souladu s přijatými opatřeními v celní oblasti novelizována.

V úvodních ustanoveních přílohy I. lze nalézt Všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury (dále též „VPVKN“), která stanoví, že zařazení zboží do kombinované nomenklatury se řídí následujícími zásadami:

1) Názvy tříd, kapitol a podkapitol jsou pouze orientační; pro právní účely jsou pro zařazení směrodatná znění čísel a příslušných poznámek ke třídám nebo kapitolám a následující ustanovení, pokud znění těchto čísel nebo poznámek nestanoví jinak.

6) Zařazení zboží do položek a podpoložek určitého čísla je pro právní účely stanoveno zněním těchto položek a podpoložek a příslušných poznámek k položkám a podpoložkám, jakož i mutatis mutandis výše uvedenými pravidly, přičemž se rozumí, že srovnávány mohou být pouze položky a podpoložky stejné úrovně. Není-li stanoveno jinak, uplatňují se pro účely

tohoto pravidla rovněž příslušné poznámky ke třídě a kapitole. (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č. j. 10 Afs 144/2015 - 54)

V souzené věci je mezi žalobcem a žalovaným sporné o podřazení výrobku ULS7 pod položku 7318 namísto deklarované položky 7326.

Položka 7318 zahrnuje šrouby a vruty, svorníky (maticové šrouby), matice, vrtule (do pražců), háky se závitem, nýty, závlačky, příčné klíny, podložky (včetně podložek pružných) a podobné výrobky, ze železa nebo oceli. Podpoložka 7318 22 00 pak, v rámci těchto výrobků bez závitů, zahrnuje ostatní podložky.

V položce 7326 jsou zahrnuty ostatní výrobky ze železa nebo oceli. Podpoložka 7326 19 90 pak, v rámci těchto výrobků kovaných nebo ražených (lisovaných), avšak dále neopracovaných, tvoří skupinu ostatních výrobků.

K sazebnímu zařazování v rámci kombinované nomenklatury uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13.11.2013, č.j. 2 Afs 85/2012-40, že je nezbytné „hledat (za účelem zajištění právní jistoty a usnadnění kontrol) rozhodující kritérium pro sazební zařazení zboží v objektivních charakteristikách a vlastnostech tohoto zboží, jak jsou definovány zněním položky KN a poznámek k třídám nebo kapitolám [viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 18.7.2007 ve věci *Olicom* (C-142/06), ze dne 20.5.2010 ve věci *Data I/O* (C-370/08) a ze dne 16.12.2010 ve věci *Skoma-Lux s.r.o. v. Celní ředitelství Olomouc* (C-339/09)]. Dalším (objektivním) kritériem pro sazební zařazení je účel použití výrobku, pokud je inherentní tomuto výrobku, což musí být možné posoudit v závislosti na objektivních charakteristikách a vlastnostech zboží [viz rozsudky Soudního dvora ze dne 1.6.1995 ve věci *Thyssen Haniel Logistic* (C-459/93), ze dne 5.4.2001 ve věci *Deutsche Nichimen* (C-201/99) nebo ze dne 8.12.2005 ve věci *Possehl Erzkontor* (C-445/04)]“.

Soud s vědomím shora uvedeného přistoupil k hodnocení celního zařazení výrobku ULS7. Mezi účastníky nebyl sporný vzhled, rozměry ani materiál daného výrobku. Z hlediska účelu nebylo mezi účastníky sporné, že se jedná o výrobek, který se vkládá mezi hlavu vrtule do pražce a pružnou svěrku upevňovacího mechanismu železničního kolejového svršku (systém VOSSLOCH).

V rámci dokazování provedl soud jako důkaz účastnickou výpověď žalobce, ze které však vyvstaly pochybnosti o správnosti závěrů žalovaného stran účelu výrobku ULS7. Soud proto na dalším jednání provedl další, listinné důkazy, na jejichž základě následně přistoupil k hodnocení zákonnosti sazebního zařazení.

Předně soud v rámci dokazování ujasnil, v jakém řešení je výrobek ULS7 využíván. K tomu provedl jako důkaz kopii stránek společnosti VOSSLOCH (v angličtině), z nichž bylo k důkazu čteno vyobrazení systému VOSSLOCH W14, dále provedl popis svorky kolejnice (clipu) ve tvaru W, který byl s ohledem na absenci domény odsouhlasen žalobcem a fotografií samotného řešení VOSSLOCH W14, kterou předložil žalobce.

Dále soud v rámci dokazování ujasnil, jaká je obecná funkce podložek. K tomu využil volně dostupných studijních materiálů, a to výpisu z publikace *Stroje a zařízení* (Veličková, Eva) – materiál zpracovaný pro Vysokou školu báňskou – technickou univerzitu v Ostravě,

dále studijní materiál pro Vyšší odbornou školu, střední odbornou školu, střední odborné učiliště Kopřivnice (Šlupina, Miloš) – Spoje ve strojírenství, dále popis šroubového stroje z výukového materiálu vytvořeného v projektu Inovace oboru Mechatronik pro Zlínský kraj a konečně i výukový materiál Ing. Hofmana pro učební obor Opravář zemědělských strojů – popis šroubového spoje. Knihou Strojírenství, části strojů (Mičkal, Karel) nakladatelství Sobotales (1995) doložil obecný názor na význam technických norem.

Soud v návaznosti na uvedené jako důkazy dále četl výpisy z internetových stránek výrobce podložek, společnosti Mekrs.cz (na kterých se společnost jednak vyjadřovala k situacím, kdy je vhodné aplikovat podložky, a dále na nich nabízela své výrobky).

V další skupině důkazů soud ujasnil otázky spojené s materiálem, ze kterého je výrobek ULS7 vyroben. Soud provedl jako důkaz výpis z internetových stránek čínských výrobců ohledně výrobků ULS6 a ULS7, a to v angličtině, ze kterých však bez nutnosti překladu vyplývá jednak tvrdost použitého materiálu a jednak druh použité oceli. Obdobně provedl jako důkaz výpis z eshopu Rothofixing.cz, ze kterého soud zjistil, z jakého materiálu se nabízí podložky na českém trhu.

V rámci dokazování na základě čtení tabulek z výpisů nabídek eshopu (převážně čínských výrobců) pak soud dospěl ke zjištění, že výrobek ULS7 je obvykle vyráběn z oceli Q 235 EN10025 v různých stupních pevnosti. Jakkoliv tyto listiny byly přístupné toliko v angličtině typologie označení oceli a jejich pevnostních stupňů je srozumitelná bez nutnosti překladu.

Dále soud jako důkaz provedl výpis z webových stránek www.totalmateria.com, ze kterých zjistil, že normy na výrobu oceli se liší na celém světě, nejsou unifikované, přičemž na důkaz roztržitosti čínských norem provedl jako důkaz výpis z portálu www.standardsportal.org, který sice soud opětovně provedl v angličtině, nicméně byl proveden pouze pro ilustraci, neboť obsahuje tabulky s označením čínských norem.

Další skupinou provedených listin byly důkazy týkající se zaměnitelnosti jednotlivých ocelí, což byly tři listinné důkazy v angličtině (agico group, steel grades a phione limited) obsahující tabulky s mezinárodními kódy ocelí a jejich chemickým složením za pomoci označení prvků periodické soustavy prvků, a zprávu EOTA (European Organisation for Technical Assessment) z dubna 2015, č. EAD 200017-00-0302. Účelem těchto listinných důkazů provedených v angličtině bylo pouze prokázat, že jednotlivé druhy konstrukční oceli jsou mezi sebou porovnatelné, a zjistit, které druhy oceli se vzájemně komparují pro účely zaměnitelnosti.

Dále provedl soud jako důkaz výpis z webových stránek www.converter.cz k objasnění užívaného označení „HV“ – zkouška tvrdosti dle Vickerse, a výpis z webových stránek www.killich.cz, na kterých jsou uvedeny jednotlivé pevnostní třídy oceli.

Dále byly jako důkazy čteny ze správního spisu úřední záznam z 3. 12. 2013 o vyžádání stanoviska č. 4882/2010/010100-22, lodní listy a celní deklarace k dovozu výrobku ULS7 obsahující popis zboží definovaného rozmezím tvrdosti podle HV, dále předložená kupní smlouvu obsahující specifikaci výrobku tvrdostí HV, technický výkres, dle kterého byly

výrobky ULS7 pro žalobce vyráběny a kopii závazné informace o sazebním zařazení č. DE21631/11-1 (podložka, která je součástí hřídele).

Ve vztahu k *objektivním charakteristikám a vlastnostem zboží* bylo zjištěno, že se v případě výrobku ULS7 (obecně dodávaného) jedná o výrobek kruhové tvaru s vnějším průměrem 50 mm a vnitřním průměrem 25 mm a tloušťkou 4mm, který je vyroben z uhlíkové oceli válcováním za studena. Pevnost materiálu v tahu je v rozmezí 590-740N/mm², tvrdost je 183-230 HV. V horní části předmětného zboží je vyraženo „Uls7“, v dolní části pak je vyraženo vlevo písmeno „K“ a dvouciferné číslo. Tyto objektivní vlastnosti potvrdil i žalobce s tím, že jím dovážený výrobek je vyráběn na základě technické specifikace (soudu doložené) z ocelí typu S275JR, nebo S355JR, nebo Q235B s tvrdostí 185-312HV.

Vizuálně nejvíce výrobek připomíná tzv. ploché podložky. Konečně i z provedeného dokazování vyplývá, že výrobek bývá standardně označován jako „flat washer“ tedy plochá podložka (pod maticí).

Ve vztahu k typu podložky provedl soud dokazování výpisy z obchodních nabídek jiných společností nabízejících podložky s tím, že zjistil, že *ploché podložky* se vyrábí v DIN rozměru 500mm/28mm/4mm v tvrdostech 100-140-200-300HV (mekrs.cz).

V případě odlišného rozměru soud poukazuje na to, že výrobek ULS7 je běžně masově nabízený výrobek na čínských běžně dostupných obchodních serverech typu alibaba.com, tedy soud nepovažuje rozměr odlišný od běžné ploché podložky dle normy DIN za zásadní důvod pro odlišení plochých podložek dle DIN normy a výrobků ULS7.

Tvrdost oceli taktéž neodlišuje výrobek ULS7 od běžných plochých podložek, neboť je patrné, že běžné ploché podložky lze dodat v tvrdosti odpovídající rozpětí HV, které stanovil žalobce v technické specifikaci.

V případě materiálu soud zjistil, že typ oceli Q235B, ze které je výrobek ULS7 obvykle vyráběn, je normován (co do složení a vlastností) čínskými normami a je obvykle komparován s ocelí americké normy ASTM A36 a v případě evropských norem pak s konstrukční ocelí typu S235JR (EOTA 2016 – EAD 200017-00-0302). V případě oceli S235JR se jedná o běžnou neušlechtilou konstrukční ocel. Z oceli S235 pak vyrábí podložky např. společnost Rothofixing. V případě oceli Q235B se jedná o jednu z konstrukčních ocelí čínské výroby a nejedná se o nijak specifický materiál. Žalobce v této souvislosti nijak neprokázal, že by se s ohledem na použití oceli Q235B jednalo o výrobek, který by byl svým způsobem jedinečný.

Z hlediska rozměrů a použitého materiálu soud i z běžně dostupných materiálů neshledal, že by se jednalo o zcela specifický výrobek.

Soud se proto dále zabýval účelem výrobku ULS7. Jak již bylo výše uvedeno, výrobek se vkládá mezi hlavu vrtule do pražce a pružnou svěrku upevňovacího mechanismu železničního kolejového svršku.

Soud v rámci dokazování provedl z materiálu společnosti VOSSLOCH k systému W14 jako důkaz vyobrazení daného systému, ze kterého vyplývá, že součástí uchycení kolejnice v systému VOSSLOCH je přítlačná svorka z kulatiny ve tvaru W, upevňovací vrtule ve

spojení s výrobkem ULS7, gumová patka a hmoždinka v betonovém pražci. Z technického popisu, který žalobce odsouhlasil, vyplývá, že vnější rozměr části pružné svorky, na kterou dosedá výrobek ULS7 je 51mm. Z detailního fotografického vyobrazení uchycení VOSSLOCH je zřejmé, že hlava vrtule má menší vnější rozměr než je vnější šířka výrobku ULS7, který dosedá na celou šířku vnitřní části pružné svorky.

Soud se s ohledem na zjištěný skutkový stav zabýval účelem podložek ve šroubovém spoji, k čemuž využil výukových materiálů jak pro střední školy a střední odborná učiliště, vyšší odborné školy, tak i materiálu zpracovaného pro Vysokou školu báňskou – technickou univerzitu v Ostravě. Z takto dostupných materiálů soud zjistil, že obecným účelem podložek je mimo jiné rozložení tlaku na větší plochu, případně zajištění rovné, perfektní dosedací plochy. Tento účel vyplývá i z obchodních materiálů společnosti Mekrs.

Z vlastní výpovědi a dalších vyjádření žalobce v průběhu soudního řízení soud dospěl k závěru, že primárním účelem výrobku ULS7 je řešení případného horizontálního nebo vertikálního pohybu hmoždinky, která je vkládána při výrobě do betonového pražce tak, aby vrtule při své délce vždy zajistila dostatečné uchycení pružné svorky, kterou je k pražci uchycena kolejnice (výpověď žalobce), a dále zajištění ochrany vrtule proti extrémním tlakům a vibracím, které jsou do pružné svorky přenášeny z kolejnice při průjezdu kolejových vozidel.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že výrobek ULS7 plní funkce běžné podložky, neboť zajišťuje, aby upevňovací vrtule perfektně dosedla na pružnou svorku a zároveň rozkládá tlak, přičemž podle soudu není rozhodné, jestli tlak směřuje od spojovacího materiálu (šroubu, vrtu, vrtule) na plochu pod hlavou vrtule nebo naopak. Soud zdůrazňuje, že z detailního vyobrazení systému VOSSLOCH vyplývá, že výrobek ULS7 zajišťuje vytvoření dostatečné plochy k vytvoření tlaku k uchycení pružné svorky systému VOSSLOCH, tedy směřuje i k rozložení přitlačného tlaku od upevňovací vrtule směrem k pružné svorce a následně kolejnici a betonovému pražci.

Soud tak dospěl k závěru, že účel výrobku ULS7 ho nijak neodlišuje od „běžných“, byť vysoce kvalitních podložek používaných např. v ocelových konstrukcích, kde lze jistě ve šroubových spoích s požadavkem na použití konstrukční oceli očekávat obdobně kvalitní výrobky.

Soud nijak nezpochybňuje, že výrobek ULS7 plní určitou konkrétní funkci v konkrétním řešení systému VOSSLOCH. Nicméně to neznamená, že je to výrobek zcela unikátní, jedinečný, rozměry nebo materiálem se zásadně odlišující od jiných obdobných výrobků, nebo že snad plní určitý zcela specifický účel.

Soud s ohledem na absenci závazné informace o sazebním zařazení posoudil postup žalovaného a celního úřadu na základě aplikace VPVKN a vysvětlivek k HS a KN. Správní orgány s ohledem na nedostatečnost vysvětlivek ke KN správně vycházely především z vysvětlivek k HS. U vysvětlivek k HS i KN je třeba respektovat pravidlo, že v případě, kdy je jejich text v rozporu s kombinovanou nomenklaturou, nelze k vysvětlivkám přihlížet. Vysvětlivky nemohou zužovat dosah znění položek a podpoložek kombinované nomenklatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2013, č. j. 2 Afs 85/2012-40). Celní orgány vycházely z vysvětlivky k číslu 7318 odstavec E) (přeložené z originálního

znění) tak, že pod příslušnou položku podřadily „obvykle malé tenké kotouče s kruhovým otvorem ve středu, jež se umísťují mezi matici a jednou z částí, která má být upevněna, aby ji chránily. Mohou být hladké (tzn. obvyčejné – pozn. kontrolní skupiny), ozubené, rozštěpené (např. Growerovy pružné podložky), zakřivené, kuželové atd.)“. V případě vysvětlivek k číslu 7326 je zboží zde spadající charakterizováno jako „...všechny železné nebo ocelové výrobky zhotovené kováním nebo vysekáváním, řezáním nebo ražením nebo jinými procesy jako například ohýbáním, sestavováním, svařováním, soustružením, frézováním nebo děrováním, jiné než výrobky zahrnuté v předchozích číslech této kapitoly nebo uvedené v poznámce 1 ke třídě XV nebo zahrnuté v kapitole 82 nebo 83 nebo specifickěji uvedené jinde v nomenklatuře.“ (textace obou vysvětlivek mimochodem nebyla mezi účastníky sporná).

Ve shodě s celními orgány soud konstatuje, že v případě položky 7326 se jedná o tzv. sběrné číslo, kam je zařazováno zboží, které nelze podřadit pod jinou položku. Celní orgány postupovaly správně tak, že aplikovaly postup vyplývající z VPVKN, kdy je nejprve ověřena možnost sazebního zařazení zboží pod číslo 7318 HS a sazební zařazení pod číslo 7326 HS přichází v úvahu až tehdy, pokud daný výrobek nelze zahrnout pod předchozí čísla kapitoly 73 nebo specifickěji na jiná místa nomenklatury.

Shodně jako celní orgány dospěl i soud k závěru, že výrobek ULS7 nelze podřadit pod číslo 7302 HS, neboť specifickější popis zboží je obsažen pod číslem 7318 v rámci podložek [srov. VPVKN, pravidlo 3a)].

Ze všech shora uvedených závěrů a zjištění soudu, stejně jako z obsahu správního spisu podle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že výrobek ULS7 je svým účelem podložkou, která svým vzhledem, vlastnostmi i funkčním zaměřením odpovídá účelu svého použití, tedy v uchycení kolejnice, avšak není výrobkem natolik specifickým, aby se nejednalo o podložku.

Co se tedy týká sazebního zařazení předmětného zboží pod kód TARIC 7318, považuje zdejší soud závěry správních orgánů za správné a řádně odůvodněné.

Označil-li pak žalobce dovážené výrobky jako „speciální výlisky“, nelze dovozovat, že by pouze z tohoto označení vyplýval účel předmětného zboží a následně též i jeho sazební zařazení. Bez ohledu na to, zda lze předmětné zboží označit jako „výlisek“ či „speciální výlisek“, předmětné zboží bylo možné podřadit pod kód TARIC 7318, a to s ohledem na jeho funkční zaměření.

K tvrzené jednoúčelovosti dospěl soud k závěru, že ze znění poznámky č. 2 nařízení č. 1006/2011 nelze dovozovat, že by všeobecná a univerzální použitelnost měla být podmínkou pro zařazení zboží do uvedených čísel HS. Nad to, výrobek ULS7 plní svou funkci v určitém konkrétním systému. Bez této podložky by pravděpodobně systém VOSSLOCH W14 nemohl fungovat. Nicméně podle názoru zdejšího soudu to neplatí naopak. Výrobek ULS7 je bezpochyby použitelný i v jiných typech šroubových spojů, kde může bezpochyby plnit funkci ploché podložky, a to i s ohledem na jeho vnější rozměr i tloušťku. Konečně výrobek ULS7 je běžně dostupný ke koupi samostatně, nikoliv nutně jako součást např. přítlačné vrtule systému VOSSLOCH. Za této situace je argumentace žalobce „střelivem do praku“ naprosto zavádějící a zcela nepatřičná.

Jestliže v souvislostech celního zařazení žalobce namítal, že použité vysvětlivky k Harmonizovanému systému nebyly žalobci dány k dispozici, tak soud musí konstatovat následující. Za podmínek stanovených v článku 8 Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému Světová celní organizace pravidelně zveřejňuje vysvětlivky a stanoviska k zařazení zboží přijaté Výborem pro HS, přičemž vždy je třeba vycházet ze znění pro dotčené období. Soud již výše uvedl, že vysvětlivky k HS, stejně jako vysvětlivky ke KN, musí být v souladu s ustanoveními kombinované nomenklatury a nesmí měnit jejich obsah. Za předpokladu, že jejich znění je v souladu s nařízením o celním sazebníku a jednotlivých položek KN, tyto vysvětlivky jsou legitimním prostředkem pro výklad kombinované nomenklatury. Nemají závaznou právní sílu, ale jsou významným vodítkem pro správné sazební zařazení dováženého zboží (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 19. 2. 2009, C-376/07, ve věci *Kamino International Logistics BV*, body 47 až 50; nebo též rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2013, čj. 2 Afs 85/2012-40).

Celní orgány by obecně mohly zařadit zboží pod konkrétní TARIC kód i bez vysvětlivek, neboť při rozhodování (poté, co byl zjištěn skutkový stav věci řádně) se již jedná „jen“ o právní hodnocení věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 Afs 144/2015-54). Soud proto nepovažuje vysvětlivky k Harmonizovanému sazebníku za důkazní prostředek, ale prostředek výkladu práva, na který postačuje v průběhu řízení, resp. nejpozději v rámci celního zařazení odkázat. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vysvětlivky nebyly použity ani jako důkaz, ani jako právní předpisy, nýbrž jako pomůcky pro hodnocení a interpretaci informací o dováženém zboží, které byly získány v průběhu dokazování.

Tyto žalobní námitky proto soud neshledal jako důvodné.

III. B Nezákonnost procesního postupu celních orgánů

Předem vypořádání námitek směřujících do porušení procesních pravidel v řízení před celními orgány zdůrazňuje zdejší soud, že důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení je pouze takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vady doručení zprávy o kontrole

V případě namítaného vadného postupu celního úřadu při zaslání zprávy o kontrole považuje soud za nutné se nejprve vyjádřit k povaze předvolání jako úkonu správce daně podle § 100 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalobce totiž v převážné části námitky uvedené na str. 20 až 26 vychází z toho, že předvolání podle § 100 daňového řádu je rozhodnutím a že jsou proti němu přípustné opravné prostředky jako proti rozhodnutí, případně že samotné předvolání, resp. navazující akty mohou být stíženy nicotností.

Tento názor je však chybný. Již judikatura k zákonu č. 337/1992 sb., o správě daní a poplatků, opakovaně konstatovala, že proti předvolání je třeba bránit se jako proti (nezákonnému) zásahu, tedy příslušnými prostředky danými samotným právním předpisem

(daňovým řádem), případně žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Klíčové je v této souvislosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, dle kterého se proti pokynu správce daně vyžadujícímu osobní účast daňového subjektu (jeho statutárního orgánu či člena tohoto orgánu) na jednání před správcem daně lze bránit v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s.ř.s.) - srov. Sb. NSS pod č. 2199/2011. Obdobně lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 7 Aps 2/2010-51.

Zdejší soud nevidí žádný důvod odchýlit se od závěru, že předvolání není rozhodnutím, natož rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, ani za účinnosti daňového řádu. Předvolání k projednání zprávy o kontrole nebylo rozhodnutím a nebylo proti němu možno uplatnit opravné prostředky ve formě odvolání. Veškeré námitky spočívající ve zpochybňování postupu celního úřadu založené na chápání předvolání jako rozhodnutí jsou proto liché a nedůvodné, a proto se jimi soud nebude zabývat.

Důvodnou neshledal soud ani tu část námitky, ve které žalobce tvrdil, že nedošlo k dokončení kontroly ve smyslu § 88 odst. 4 daňového řádu a doručení stanoviska č. j. 842-51/2014-530000-51 a zprávy o kontrole což je nutné považovat za porušení ustanovení § 88 odst. 5 daňového řádu.

Podle ustanovení § 88 odst. 5 daňového řádu odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce se nedostavil na jednání konané dne 10. 3. 2014 za účelem projednání zprávy o kontrole a z jednání se omluvil e-mailem ze dne 10. 3. 2014 s textem „*Bohužel jsem nucen se z tohoto jednání omluvit. Vystaly mi vážné a neodkladné rodinné problémy, které nesnesou odklad a musím je řešit. Z těchto důvodů budu několik dnů mimo firmu.*“

Je sice pravdou, že na tuto omluvu reagoval žalobce předvoláním ze dne 11. 3. 2014, č. j. 842-56/2014-530000-51, nicméně podle názoru zdejšího soudu nelze dospět k závěru, že se jednalo o konkludentní akceptaci omluvy žalobce, neboť na doplnění omluvy z jednání prostřednictvím datové schránky reagoval celní úřad výzvou ze dne 17. 3. 2014, č. j. 842-61/2014-530000-51, a vyzval žalobce k odstranění vad podání. Žalobce reagoval podáním ze dne 30. 3. 2014, ve kterém popsal svoji složitou osobní situaci a závěrem konstatoval, že „*10.03.2014 jsem se nebyl schopen v 10.00hod dostavit na CÚ Břeclav, jelikož jsem v 8.00 hod měl 2,7 promile alkoholu v krvi. Na výše uvedené nejsem schopen dle vašeho požadavku doložit potvrzení jakéhokoliv státního orgánu. Věřím, že mé vysvětlení je dostačující a srozumitelné. Pokud ne, tak je mi to jedno.*“

Z dalšího jednání se žalobce omluvil s tím, že je v pracovní neschopnosti. Ani tuto omluvu nepovažoval správce daně za dostatečnou, jelikož za žalobce jako právnickou osobu nemusel nutně jednat jediné a pouze předseda představenstva, který byl uznán práce neschopným.

Podle názoru zdejšího soudu již první omluvou a zejména jejím následným zdůvodněním předseda představenstva žalobce zcela naplnil podmínky § 88 odst. 5 daňového řádu a proto soud akceptoval postup celního úřadu, tedy doručení zprávy o kontrole žalobci do vlastních rukou.

Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že žalobce již byl seznámen s výsledky kontrolního zjištění a mohl se k nim vyjádřit. Zároveň mohl uplatnit svoji procesní obranu i v odvolání. Za této situace neshledal soud, že by postupem dle § 88 odst. 5 daňového řádu došlo k negativnímu zásahu do jeho subjektivních veřejných práv.

Ani tuto námitku soud proto neshledal jako důvodnou.

Nedostatečná lhůta pro vyjádření k předběžným závěrům kontroly

K námitce nedostatečné délky lhůty, jež byla žalobci poskytnuta k vyjádření se k závěrům kontroly zboží po propuštění, zdejší soud konstatuje, že ji neshledal jako nepřiměřenou. Jak správně upozornil žalovaný, taková lhůta odpovídá požadavkům vyplývajícím z judikatury Soudního dvora EU (rozsudek ve věci Sopropé ze dne 18. 12. 2008, C-349/07), dle které tato nesmí být kratší než osm dní. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že tato minimální lhůta byla dodržena. Z uplatněné žalobní námitky nijak nevyplývá, jaký negativní vliv měla mít délka lhůty na uplatnění práv žalobce. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že obsah odvolacích a žalobních námitek je v podstatě shodný, přičemž základní spor mezi žalobcem a žalovaným je v povaze celního zařazení předmětného zboží. V této souvislosti není z podání žalobce patrné, čím by měl být dotčen na svých procesních právech tak, aby z toho vyplývala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce sice v žalobě uvádí, že celý případ vyžadoval mimo jiné nutnost odborných analýz a stanovisek, resp. byl náročný na rozsah důkazních materiálů, ale nikde netvrdí ani nedokládá, jaké důkazy chtěl dále navrhovat, případně jaké odborné analýzy si nechal zpracovávat. Konečně nic mu nebránilo, aby další důkazy navrhl a analýzy předložil v odvolacím řízení, případně v řízení před soudem, ale ani k tomu nedošlo. Soud proto považuje námitku za zcela obecnou bez tvrzení jakýchkoliv reálných dopadů krátké lhůty na možnost uplatnění procesních práv žalobce a v důsledku toho na zákonnost rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že většinu důkazů, z nichž vychází výsledky kontrolního zjištění, měl žalobce k dispozici a se zbývajícími měl možnost se seznámit. Samotný rozsah spisového materiálu v poměru k počtu dní lhůty bez dalšího nelze považovat za relevantní měřítko.

Nezákonný postup předsedy kontrolní skupiny dne 18. 12. 2013

V případě námitek proti postupu předsedy kontrolní skupiny dne 18. 12. 2013 žalobce netvrdil žádný konkrétní dopad tohoto jednání do práv žalobce s výjimkou tvrzené podjatosti vedoucího kontrolní skupiny. Žalobce brojil proti podjatosti prostředky ochrany, které mu nabízí daňový řád. O námitce podjatosti bylo celními orgány řádně rozhodnuto.

V žalobě žalobce nepřednesl žádné nové skutečnosti ani argumenty oproti odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím. Veškeré námitky v této souvislosti byly vypořádány žalovaným a soud na toto odůvodnění odkazuje.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Z žalobního bodu formulovaného na str. 27 až 28 není patrné, jaký konkrétní dopad do práv žalobce mělo mít jednání vedoucího kontrolní skupiny a není ani patrné, z jakých důvodů považuje žalobce rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 3. 1. 2014, č. j. 842/2014-530000-51, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, za nezákonné. Nebyly tak naplněny zákonné podmínky pro to, aby se soud mohl žalobní námitkou zabývat.

III.C Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Odběr vzorků

V případě odběru vzorků soud posuzoval dvě otázky, které ovšem mají jednoho společného jmenovatele, a to, že nemohlo dojít k odběru vzorků, jelikož zboží pro účely zkoumání nebylo možno odebrat, neboť zboží bylo již prodáno.

Předně soud uvažil to, zda mohl celní úřad vyřadit z důkazních prostředků Protokol o zkoušce ze dne 3. 10. 2013, č. j. 47199/2013-900000-020. V případě tohoto důkazního prostředku soud ze správního spisu ověřil, že dne 24. 9. 2013 proběhl odběr vzorku zboží, který žalobce napadl dne 4. 10. 2013 námitkami, které byly (zjednodušeně) opřeny o tvrzení, že se nejedná o totožné zboží. Jestliže žalobce napadl samotný odběr a celní úřad jeho námitky akceptoval a jasně to odůvodnil v dodatečných platebních výměrech, nevidí soud na tomto postupu nic protizákonného. Paradoxní je, že ve své žalobní námitce se žalobce dovolává použitelnosti stanoviska o sazebním zařazení, vydaného v návaznosti na odběr vzorků, ale zároveň zákonnost toho samého odběru žalobce sám zpochybňuje. Oba úkony jsou ale spojené nádoby. Pokud celní úřad postupoval nezákonně (což nakonec k námitkám žalobce akceptoval), tak nemohl v následném řízení použít jakékoliv výsledky vyplývající z nezákonného odběru vzorků.

Druhou otázkou je, zda mohlo dojít k sazebnímu zařazení i bez fyzické kontroly zboží. Zde se soud zcela ztotožňuje se žalovaným a jeho vyjádřením k žalobě, kde případně odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 11. 2012, Digitalnet, spojené věci C-320/11, C-330/11, C-382/11 a C-383/11, v němž Soudní dvůr Evropské unie konstatoval, že: „Podle čl. 78 odst. 2 celního kodexu mohou celní orgány po propuštění zboží „kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím“ a mohou rovněž kontrolovat zboží. Z toho plyne, že kontrolu celního prohlášení po propuštění zboží lze provést, aniž celní orgány musí zboží fyzicky kontrolovat. Na tyto otázky je třeba odpovědět, že čl. 78 odst. 2 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že kontrola zboží po jeho propuštění a následná změna jeho sazebního zařazení mohou být provedeny na základě písemných dokumentů, aniž celní orgány musí zboží fyzicky kontrolovat.“

V případě prodeje zboží, u kterého probíhá kontrola zboží po propuštění, nelze předpokládat, že vždy bude mít kontrolovaná osoba dané zboží k dispozici. Z správního spisu vyplývá, že dne 24. 9. 2013 při odběru vzorků tehdejší ředitel žalobce Ing. L. F., MBA, jednající na základě zplnomocnění žalobce, do protokolu č. j. 61196-12/2013-530000-51 výslovně prohlásil, že ***předmětné zboží již bylo prodáno, nemá je tedy k dispozici***, což fakticky potvrdil i žalobce v písemnosti č. j. 61196-18/2013-530000-51 ze dne 4. 10. 2013 („zboží, které bylo propuštěno do volného oběhu v roce 2011 na základě výše uvedených 15 ks JSD, již společnost Šroubárna Ždánice a.s. nemá k dispozici, neboť ho již prodala třetím osobám.“). Nelze akceptovat takový výklad práva, kdy by byla zmařena možnost kontroly zboží po propuštění jen tím, že zboží bude prodáno dříve, než celní úřad provede kontrolu. Celní úřad tuto situaci nezapříčinil a není žádný důvod, aby žalobce z této situace těžil.

Tato námitka proto taktéž není důvodná.

Neprovedené výsledky svědků z Celního úřadu Hodonín

Žalobce navrhoval provedení výsledků v souvislosti s prokázáním významu telefonických konzultací před změnou sazebního zařazení ze strany žalobce pro vypracování stanoviska Celního ředitelství Brno ze dne 28. 5. 2010. Zdejší soud nepovažuje provedení důkazu výsledkem úředních osob za nezbytný, neboť nemohou nic změnit na hodnocení námitky porušení dobré víry žalobce ani porušení ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, které soud vypořádává níže.

Závazné informace o sazebním zařazení

Soud nepovažuje za pochybení, pokud celní orgány nepřipustily jako důkazy žalobcem předložené závazné informace o sazebním zařazení. Podstatné je, že se předložené ZISZ nevztahují na totožné zboží. Lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2013, č.j. 2 Afs 85/2012-40, dle kterého „účastník řízení může v rámci řízení o uložení cla zpochybnit uložení cla tím, že jako důkaz předloží ZISZ, která byla vydána v jiném členském státě, jiné osobě pro totožné zboží. Celní orgán musí v řízení o uložení cla k takové závazné informaci přistupovat jako k důkaznímu prostředku...ZISZ, jakožto důkazu, se tak může dovolávat i jiná osoba než oprávněná osoba, na jejíž žádost byla ZISZ vydána...“ V případě, že se nejedná o totožné zboží, mohou ZISZ dokazovat maximálně to, že ne všechny podobné výrobky mají být zařazeny pod stejný TARIC kód. To však žalovaný nijak nezpochybnil, nicméně pro zařazení konkrétního zboží pod určitý TARIC kód je taková informace nevýznamná. Celní orgány se k návrhu na provedení důkazu navrženými ZISZ zabývaly, přičemž zjistily, že žádná ze žalobcem předložených ZISZ se nevztahuje na předmětné zboží a z toho důvodu je nezařadil mezi důkazy.

Vzájemné polemiky o tom, zda výrobky, které na první pohled připomínají podložky, mohou s ohledem na svou jednoúčelovost spadat pod kód TARIC 7326 (žalobce), ev. zda evropská databáze závazných informací o sazebním zařazení zboží obsahuje ZISZ, jež zařazují pod kód TARIC 7318 též výrobky se značně specifickou funkcí (žalovaný) jsou proto dle soudu irelevantní. Podstatné je, že celní orgány nepřipustily jako důkazy ani ZISZ

navrhované žalobcem, ani ty, na které poukazoval sám celní úřad, a na předložených ZISZ nezaložily svou argumentaci.

Dokument „Běžná kolej /3. část/“

K námitce, že žalobce nebyl seznámen s dokumentem „Běžná kolej /3. část/“, vydaným Správou železniční dopravní cesty, o nějž správní orgány opírají svou argumentaci o sazebním zařazení zboží, zdejší soud konstatuje, že použití tohoto důkazního prostředku vyplývá z protokolu ze dne 6. 1. 2014, č. j. 842-2/2014-530000-51, zejména z přílohy 2 k tomuto protokolu, kde jsou shrnuty jednotlivé důkazní prostředky, ze kterých kontrolní skupina při posouzení sazebního zařazení vycházela. Pod bodem 7 je pak uveden i dokument „Běžná kolej /3. část/“, a to včetně veřejně dostupného odkazu ke stažení dokumentu a obsahového shrnutí. Zároveň na tento dokument jako na jeden z důkazních prostředků odkazuje i zpráva o kontrole zboží po propuštění. Z protokolu ze dne 6. 1. 2014 dále vyplývá, že jeho součástí byla i příloha č. 1 obsahující spisový přehled spisu celního úřadu, ze kterého mohl žalobce shledat kdy a pod jakým číslem jednacím byl dokument „Běžná kolej /3. část/“ do správního spisu zařazen. Z přílohy č. 4 protokolu vyplývá, že žalobce avizoval, že bude nahlížet do spisu a pořídí si z něj kopie.

Je tak zřejmé, že žalobce měl možnost se s dokumentem „Běžná kolej /3. část/“ seznámit a bylo pouze na něm, jakou formou tak učiní. Důkazní prostředek před ním zatajen nebyl a ani ze správního spisu nevyplývá, že by mu bylo jakkoliv bráněno pořídít si kopii příslušné části správního spisu. O tom, že byl žalobce s obsahem dokumentu „Běžná kolej /3. část/“ seznámen svědčí jeho argumentace v podání ze dne 24. 1. 2014.

Zdejší soud taktéž nepovažuje za relevantní námitku, že žalobce předmětné zboží SŽDC nedodával a že nebyl obeznámen s jeho finálním použitím. Tato skutečnost není pro otázku posouzení účelu použití zboží pro potřeby jeho sazebního zařazení rozhodná. Navíc žalobce sám opakovaně konstatuje, že předmětné zboží je svým jedinečným účelem značně specifické (nikoli všeobecně použitelné) a nelze se tak domnívat, že by žalobce nebyl s finálním účelem použití předmětného zboží srozuměn.

Provedený důkaz dokumentem „Běžná kolej /3. část/“ navíc nebyl jediným podkladem pro posouzení sazebního zařazení zboží s ohledem na jeho účel. Z provedeného důkazu nadto nevyplývá, že by sazební zařazení bylo opřeno o formulaci „podložka“ v citovaném materiálu, ale naopak citovaný materiál sloužil pouze k popisu skutkového stavu, tedy užití výrobku ULS7 v uchycení kolejnice prostřednictvím systému VOSSLOCH W14. Soud v tomto postupu celního úřadu neshledal nic nezákonného. Naopak je z celého dokazování zřejmé, že se celní úřad zabýval účelem užití výrobku ULS7 a teprve na základě skutkových zjištění přistoupil k právnímu hodnocení, tedy sazebnímu zařazení zboží pod příslušnou položku.

Na základě všeho shora uvedeného nedospěl zdejší soud ke zjištění, že by rozhodnutí celního úřadu byla v souzené věci opřena o nedostatečně zjištěný skutkový stav, resp. že by se v řízení vyskytly procesní vady související s dokazováním před správním orgánem, které by mohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

III.D Porušení základních zásad daňového řízení - Porušení dobré víry žalobce

Žalobce tvrdí, že sazební zařazení předmětného zboží pod položku 7326 založil na stanovisku Celního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4882/2010-010100-22, a podpůrně též na telefonických potvrzeních zaměstnanců celního úřadu. Soud souhlasí se žalovaným, že předmětné stanovisko není rozhodnutím celních orgánů ani závaznou informací dle čl. 12 celního kodexu. V případě, že chtěl mít žalobce jistotu, jakým způsobem má zboží deklarovat, zejména když sám ho po dlouhou dobu dovážel pod TARIC kódem 7318 a teprve v důsledku přijetí antidumpingového nařízení se rozhodl změnit (po zjištění pravé podstaty jím dováženého zboží) celní zařazení, mohl a měl požádat o vydání závazné informace o sazebním zařazení. Dotčené stanovisko Celního ředitelství v Brně jistě lze považovat za typ formalizovaného úkonu, nicméně z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vycházelo především z popisu zboží tak, jak bylo vymezeno samotným žalobcem v celní deklaraci. Jestliže celní orgány následně při kontrole zboží došly k závěru, že účel použití tak, jak byl deklarován žalobcem a následně v návaznosti na to popsán v předmětném stanovisku, plně neodpovídá účelu zjištěnému v rámci dokazování v průběhu celní kontroly, pak nelze konstatovat, že by byl žalobce v dobré víře ve správnost celního zařazení. Soud zároveň zdůrazňuje, že předmětné stanovisko bylo vydáno pouze pro vnitřní potřeby celního úřadu v rámci komunikace mezi správními orgány. K dotčení dobré víry žalobce, stejně jako jeho legitimního očekávání by bez pochyb mohlo dojít v případě, že by změnil celní orgány svoji praxi stejným typem úkonu a na základě shodného popisu zboží by změnil stanovisko a začaly zařazovat zboží pod jiný TARIC kód. Jestliže ale u žalobce proběhla kontrola, jejíž nedílnou součástí bylo dokazování a hodnocení zboží a která vyústila ve vydání rozhodnutí, je podle soudu zcela legitimní možnost, aby celní orgány dospěly k jinému závěru o celním zařazení, neboť v opačném případě by jakákoliv kontrola zboží po propuštění postrádala v případě existence neveřejného stanoviska celního úřadu smysl. Je zřejmé, že v souzené věci došlo ke změně celního zařazení po komplexnějším hodnocení dotčeného zboží a za této situace neshledal soud oprávněnou námitku porušení dobré víry žalobce.

V případě telefonických konzultací na Celním úřadě Hodonín a potvrzení sazebního zařazení se nejednalo o žádný formalizovaný úkon, který by jakožto aktivní jednání celní orgán zavazoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č.j. 2 Afs 124/2016-29, dle kterého „*Za formalizovaný úkon v právě uvedeném smyslu přitom nelze považovat, a tedy celnímu orgánu přičítat, informace poskytnuté pracovníkem celního orgánu ústně, včetně informací poskytnutých telefonem...či informace poskytnuté prostřednictvím velmi neformální e-mailové komunikace...*“).

Soud v této souvislosti nijak nezpochybňuje, ale zároveň ani nehodnotí tvrzení žalobce, že v případě původně odlišného celního zařazení jednal žalobce vždy v dobré víře, neboť to pro věc není relevantní. Sazební zařazení je právní otázkou, k jejímuž hodnocení má celní orgán přistoupit po provedeném zjištění skutkového stavu, a jedná se tak o objektivizované posouzení určitého zboží celním úřadem. Je proto nepodstatné, zda subjektivně žalobce jednal v dobré víře v to, že zboží deklaruje řádně.

III.E Postup celního úřadu v rozporu s ustanovení § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu

Zdejší soud v rámci projednání věci nedospěl k závěru, že by celní úřad nebo žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Podstata citovaného ustanovení je založena na kumulativním splnění všech podmínek uvedených v citovaném ustanovení.

Podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Podmínky pro nezaúčtování cla jsou: 1) clo bylo vybráno následkem chyby ze strany celních orgánů, 2) tato chyba, které se dopustily celní orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a 3) poškozená osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení.

Zdejší soud při vědomí si judikatury Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ze dne 1. 4. 1993 ve věci Hewlett Packard France sp. zn. C-250/91) i Nejvyššího správního soudu (ze dne 30. 7. 2008 ve věci sp. zn. 1 Afs 27/2008) přistoupil k hodnocení splnění první podmínky uvedeného ustanovení restriktivně.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že to byl žalobce, kdo uváděl v jednotlivých celních prohlášeních údaje, které vedly k tomu, že antidumpingové clo nebylo zaúčtováno ve správné výši. Jak případně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, tak v dotčených celních prohlášeních žalobce uvedl pouze obecný popis „speciální výlisek z oceli“. Z přiložené obchodní faktury pak bylo možné zjistit jeho rozměry a černobílé vyobrazení.

Nic, ve vztahu k naplnění podmínek čl. 220 celního kodexu, nevyplývá ani z toho, že celní orgány v průběhu dovozu „chybu“ ve vyměření antidumpingového cla neshledaly, jelikož docházelo pouze k ověření popisů uvedených v celních deklaracích. Z předmětných popisů totiž nevyplývá žádný popis *funkce* výrobku ULS7, který bylo možno zjistit až v průběhu kontroly zboží po propuštění.

Podle soudu proto není naplněna podmínka pasivity celních orgánů ve smyslu rozsudku Soudního dvora EU ve věci Hewlett Packard. Žalovaný případně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 27/2008-96 ze dne 30. 8. 2008 a rozsudek č. j. 1 Afs 16/2006 - 120 ze dne 27.9.2006 („*celní orgány totiž „nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu. Takový přístup by zcela jistě vedl k zahlcení celních orgánů, a tím i ke značnému a zcela nepřijatelnému prodloužení doby čekání na propuštění zboží do příslušného režimu; sotva lze usuzovat, že by tato výrazná překážka obchodování s dováženým zbožím mohla být*

v zájmu dovozců, a že by tedy mohla být vyvážena jistotou, že otázkou celního zařazení zboží se již celní orgány v budoucnu zabývat nebudou. Spravedlivou rovnováhu lze naopak vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona.“).

Zároveň soud k první podmínce citovaného ustanovení považuje za vhodné zdůraznit to, co uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, a to, že „*Podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství zaučtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (rozsudek ESD ze dne 22. 10. 1987, Foto-Frost, 341/85, Recueil, s. 4199, bod 24). To znamená, že možná pasivita celního orgánu může odůvodnit splnění první podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství za situace velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, pokud zůstaly celní orgány v nečinnosti, jakkoliv celní prohlášení předložené povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení (rozsudek ESD ze dne 1. 4. 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Recueil, s. I-1819, body 20 a 21). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (viz shora cit. rozsudek Mecanarte, bod 24).“*

V souzené věci je patrné, že údaje uvedené deklarantem v celním prohlášení nebyly natolik přesné, aby následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta, o čemž svědčí žalobou napadená rozhodnutí, jakož i závěry zdejšího soudu ohledně celního zařazení. Údaje uvedené žalobcem totiž umožňovaly jak sazební zařazení pod položku 7318 i pod položku 7326 a teprve až v průběhu následné kontroly bylo možné zjistit správné sazební zařazení zboží.

Soud proto nemá splněnou první z podmínek čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Podle názoru zdejšího soudu není splněna ani druhá podmínka. Z vlastních vyjádření žalobce a jeho výpovědi v průběhu soudního jednání jasně vyplývá, že žalobce nejprve proclíval výrobek ULS7 v TARIC kódu 7318 a teprve po přijetí antidumpingových nařízení začal totožné zboží proclívat pod TARIC kódem 7326. Soud již výše konstatoval, že žalobce v této situaci mohl požádat o vydání ZISZ, což neučinil. ZISZ nelze ztotožnit se stanoviskem Celního ředitelství Brno ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4882/2010-010100-22, ani s telefonickými potvrzeními zaměstnanců celního úřadu. V této souvislosti soud již výše odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 124/2016-29. Žalovaný v této souvislosti případně odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96 („*pokud stěžovatelka jako profesionální obchodník hodlala dovážet zboží po delší časové období a ve větším množství, a současně si nebyla jista sazebním zařazením zboží (což se zdá pravděpodobným již jen proto, že sama stěžovatelka správnost celního zařazení neformálně diskutovala s pracovníky celního orgánu, jak opakovaně*

stěžovatelka sama uvádí), řádná péče stěžovatelky jako předpoklad pro aplikaci druhé podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) mohla spočívat právě v pořízení závazné informace; dobré víry by se mohla stěžovatelka dovolávat např. tehdy, pokud by na základě této informace jednala a celní orgány by následně zjistily, že závěry z této informace vyplývající jsou chybné.“).

Soud neshledal naplnění ani druhé z uvedených podmínek.

Konečně naplnění třetí podmínky nelze dovozovat proto, že označení předmětného zboží v celním prohlášení jako „speciální výlisek z oceli“ sice obecně je dostačující, avšak takový popis ani ve spojení s údaji uvedenými na faktuře nebyl s to založit představu o hlavní funkci předmětného zboží.

III.F Absence antidumpingové ceny a zrušení antidumpingového nařízení

Jestliže žalobce namítal, že předmětné zboží nevykazovalo dumpingovou cenu a tato skutečnost má mít za následek nemožnost aplikace Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 29. 1. 2009, o uložení antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato námitka není důvodná. Zdejší soud již v rozhodnutí č. j. 31Af 17/2012 – 402, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 Afs 56/2014-35, ve věci jiných dovozů téhož žalobce podrobně rozebral podmínky přijetí nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 29. 1. 2009 a jeho důsledků. Citované rozhodnutí zdejšího soudu je účastníkům známo a je zároveň publikováno na www.nssoud.cz a soud proto na něj pro stručnost odkazuje.

Na tomto místě soud zdůrazňuje, že nařízení č. 91/2009 bylo vydáno s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. 12. 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení“). Účelem tohoto nařízení je dle odst. 1 jeho preambule stanovit základní pravidla ochrany před dumpingovými dovozy nebo dovozy subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství.

Podle čl. 1 citovaného nařízení se ukládá konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli, jiné než z nerezavějící oceli, tj. vruty do dřeva (kromě vrtulí do pražců), závitořezné šrouby, ostatní šrouby a svorníky s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložky pocházející z Čínské lidové republiky, kódů KN 73181290, 73181491, 73181499, 73181559, 73181569, 73181581, 73181589, ex73181590, ex73182100 a ex73182200 (kódy TARIC 7318159019, 7318159069, 7318159089, 7318210029, 7318210099, 7318220029 a 7318220099).

Citované ustanovení platilo pro dané zboží absolutně a není na celních orgánech členského státu zkoumat, zda zboží vykazovalo dumpingovou cenu, případně jinak splňovalo podmínky, pro které došlo k vydání citovaného nařízení. Tyto skutečnosti byly posuzovány

Evropským společenstvím v rámci přípravy nařízení a v následném řízení nemohou být důvodem pro neuložení antidumpingového cla. Jediným způsobilým prostředkem ochrany před uložením antidumpingového cla je postup dle čl. 2 citovaného nařízení, a to možnost i po ukončení šetření Komise požádat o vynětí z těchto antidumpingových opatření, s tím, že Komise po konzultaci s poradním výborem rozhodne, že dovoz prováděný společnostmi, které neobcházejí antidumpingová opatření uložená základním nařízením, je osvobozen od rozšířeného cla uvaleného čl. 1 prováděcího nařízení.

S hodnocením námitky absence antidumpingové ceny úzce souvisí i hodnocení námitky, že zrušením antidumpingového nařízení nařízením Komise č. 2016/278 se stala napadená rozhodnutí, kterými bylo doměřeno i antidumpingové clo žalobci, nezákonnými. Ani tuto námitku soud nehledal jako důvodnou. Ve shodě s vyjádřením žalovaného ze dne 14. 6. 2016 zdejší soud konstatuje, že zrušení konečného antidumpingového nařízení nemá vliv na již uložená antidumpingová cla.

Podle čl. 1 Nařízení komise se konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vrtů do dřeva (kromě vrtulí do prachů), závitořezných šroubů, ostatních šroubů a svorníků s hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložek, v současnosti kódů KN 7318 12 90, 7318 14 91, 7318 14 99, 7318 15 59, 7318 15 69, 7318 15 81, 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 a ex 7318 22 00 (kódy TARIC 7318159021, 7318159029, 7318159071, 7318159079, 7318159091, 7318159098, 7318210031, 7318210039, 7318210095, 7318210098, 7318220031, 7318220039, 7318220095 a 7318220098) a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.

Podle čl. 2 Nařízení Komise nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a **není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.**

Z citovaného čl. 2 Nařízení Komise jasně vyplývá nedůvodnost uvedené žalobní námitky. Samotná zpráva WTO týkající se hodnocení antidumpingového cla ve vztahu k závazkům, které vyplývají Evropské unii z antidumpingové dohody WTO a dohody GATT 1994, není přímým pramenem práva a vyplývá z ní pouze pokyn, aby orgán pro řešení sporů WTO vyzval Evropskou unii, aby svá opatření, u nichž byl konstatován rozpor s antidumpingovou dohodou, uvedla do souladu se závazky, které jí z uvedené dohody plynou.

Důvodem pro zrušení antidumpingových cel je až nařízení Komise. V případě, že ale Komise rozhodla, že nařízení není důvodem pro vrácení cla uloženého a vybraného před účinností zrušovacího nařízení, nemůže být zrušovací nařízení samo o sobě titulem pro vrácení vybraného cla, neboť zrušovací nařízení je účinné toliko do budoucna a právní základ pro výběr cla zpětně zrušen nebyl.

III.G Okolnosti vydání zajišťovacího příkazu, zákonnost zajišťovacího příkazu č. j. 13174/2014-530000-11 ze dne 23. 1. 2014 a zákonnost rozhodnutí celního úřadu o správním deliktu ze dne 14. 10. 2014, č. j. 842-168/2014-530000-12

Námítka nesprávného úředního postupu při vydání citovaného zajišťovacího příkazu ani namítaný nezákonný postup v řízení, ve kterém bylo rozhodnutím celního úřadu č. j. 842-168/2014-530000-12 ze dne 14. 10. 2014 rozhodnuto o spáchání správního deliktu žalobcem, nejsou pro nyní posuzovanou věc relevantními žalobními námitkami. Jedná se o samostatná rozhodnutí, proti kterým mohl (může) žalobce brojít za splnění zákonných podmínek samostatnými opravnými prostředky, vč. případných žalob ve správním soudnictví. Samotné vydání obou zmiňovaných rozhodnutí nemá žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

Stejně tak okolnosti, za kterých byl vydán zajišťovací příkaz, nepovažuje soud za skutečnosti, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani na správnost sazebního zařazení výrobku ULS7.

IV. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu